

[J. M. Pedersen.]

til, at de er klar over, at nu skal det være alvor med at spare.

Vi må også hejse signalet over for borgerne og sige: hold op med at rende til staten med dit og dat, som I godt kan klare selv.

Jeg skal ikke trække tiden ud med at drage for mange punkter frem, men der er enkelte ministerier, som jeg synes kunne tage lidt kraftigere fat. F. eks. synes jeg, at man er gået lidt over gevind med hensyn til aftenskoleloven, som giver tilskud til en masse undervisning. Jeg har fået indtryk af, at man ude omkring mener, at det nærmest er blevet til, at det er forskellige ungdomsledere, der skal placeres dér for at få en timeløn, så de kan varetage deres arbejde i de ungdomsorganisationer, de leder. Der er noget af det, der undervises i, som kan være godt og nødvendigt, men der er også en hel række hobbyopgaver, som jeg synes vi kunne lade være at give støtte til. Det er i den grad gået over gevind, at man ikke ser på, om folk har råd til at betale denne undervisning selv eller ikke; det er ligegyldigt, om det er fattige eller millionærer; de kan komme og få undervisning i deres hobby o. s. v. At fortsætte med at betale undervisningen for børn fra det 7. år op til de er 70, er alt for dyrt, og jeg synes, at det er på tide, at vi holder lidt igen.

Der er også på socialministeriets budget adskillige store udgifter. Jeg skal ikke gå i detaljer, men kun nævne, at vi i sidste folketingsår gennemførte en lov, nemlig svangerskabsloven, der, som vi ser i finansudvalget, stiller større og større krav. Den vil sikkert blive dyr at administrere gennem årene.

Statsbanernes underskud er stadigt stigende, og vi er nu oppe på et underskud på 122 mill. kr. Hvis man dertil lægger udgiften på pensionskontoen, 91 mill. kr. — de betaler lidt selv, men ikke så forfærdelig meget — så bliver resultatet et underskud på statsbanerne på over 200 mill. kr. om året. Det er et meget, meget stort underskud. Jeg erkender, at det må blive svært at få balance i statsbanernes regnskab — det tror jeg slet ikke er gørligt — det er en institution, som stort set er vokset fra tiden, men vi må tage kraftigt fat på at få nedlagt de urentable sidebaner, som kan undværes,

og gå over til den mere moderne biltransport. Jeg tvivler på, at det skal være staten, der skal drive dem, jeg håber, vi kan nå frem til, at det bliver private, som foretager denne transport. Jeg tror, at fremtiden vil vise, at statsbanernes mission må indskrænkes til hovedfærdselsårerne.

Ser man på postvæsenets konto, er der et overskud, men der er ligeledes her store pensionsudgifter, som står på en anden konto, så overskuddet bliver reduceret til et mindre underskud.

I forrige folketingsår blev der også gennemført en lov, som vi ikke har medansvar for, nemlig folkepensionsloven. Vi har sagt, at vi gerne vil være med til folkeforsikring for dem, der trænger til det, men vi er modstandere af, at man giver til de velhavende, som stort set kan bruge pengene til at sætte i sparekassen. Vi synes, det er for dyrt; det har skatteyderne ikke råd til. Dette har de såkaldte borgerlige partier imidlertid også medansvar for, idet de efter først at have stillet krav om, at der skulle skaffes dækning gennem besparelser, efter at have været hjemme på sommerferie gik med til at vedtage loven uden en eneste øres besparelse.

Endelig er der Grønlandsministeriet, hvis budget nu er oppe på ca. 45 mill. kr. Det er en kolossal stigning i løbet af ganske få år. Så vidt jeg har set, er der kun 24 000-25 000 indbyggere deroppe, så det må siges at være et stort budget i forhold hertil. Det er mange penge, vi sender derop. Hvor nødvendigt det er, skal jeg ikke uddybe her, men der kan være fare for, at vi forvænger dem deroppe ved at forcere udviklingen stærkere frem end fornuftigt. Jeg kunne imidlertid tænke mig, at vi også fik lavet lidt andet i Grønland. Jeg har ladet mig fortælle, at det er staten, der ejer al jorden, og når der skal bygges deroppe, køber man ikke en grund, men siger bare: nu vil jeg bygge på denne plads. Rundt omkring havnene har forretningsfolk beslagnet grundene, sådan at fiskerne har svært ved at få en plads. Jeg synes, at da der her er et område, hvor man endnu ikke følger det skattesystem, vi har her i landet med skat på indtægt og formue, kunne man nu netop deroppe gennemføre grundskylden. Var det ikke en idé at begynde med det? Det måtte vi da kunne få tilslutning til også fra dem, der ellers er modstandere af at gennemføre